

in Den Haag gevestigde bestuur aangegeven werden. De bestuursstructuur nu, was na de meidagen van '40 zwakker dan voordien. De plaats van de voorzitter, prinses Juliana, was leeg; bovendien werd toen ook het algemeen bestuur waarin de kringen vertegenwoordigd waren, niet meer bijeengeroepen. Zonder dat er nog van een levend contact met de provincie sprake was, kwam dus de algemene leiding geheel te berusten bij het dagelijks bestuur; dat bestuur vergaderde als regel eenmaal per week in aanwezigheid van de secretaris-generaal der organisatie die men zien moet als de directeur van het in Den Haag gevestigde hoofdbureau.

Na de capitulatie werden de vergaderingen van het dagelijks bestuur gepresideerd door de ondervoorzitter, mr. W. J. baron van Lynden, een een-en-zestigjarige edelman die, nadat hij zijn advocatenpraktijk neergelegd had, op sociaal gebied met name in hervormde kring actief gebleven was; hij was opperkamerheer in buitengewone dienst van de koningin. In het dagelijks bestuur zaten voorts drie medici waarvan één, de Haagse arts dr. H. K. Offerhaus, vijf-en-zestig jaar oud, tevens hoofdcommissaris voor het ziekenhuiswezen was, en twee gepensioneerde officieren; er waren ook twee verwante organisaties in vertegenwoordigd: de Johanniter Orde en de Souvereine Orde van Malta, de eerste in de persoon van de Utrechtse gedeputeerde ir. F. C. C. baron van Tuyll van Serooskerken van Zuylen.¹ Secretaris-generaal was in mei '40 mr. dr. F. W. Donker Curtius, een Haagse advocaat die zijn functie bij het Rode Kruis combineerde met een eigen praktijk. Er was dus op het hoofdbureau geen voortdurende dagelijkse leiding aanwezig – en het werk stroomde van alle kanten toe.

Het Rode Kruis had tevoren verscheidene nuttige instellingen in het leven geroepen en in stand gehouden: voorradendepots, transportcolennes, een bloedtransfusiedienst, noodziekenhuizen, parkherstellingsoorden, hulp-posten langs de weg. Met het begin van de bezetting kwamen er nieuwe taken bij waarvan het opvangen van oorlogsgewonden en het organiseren van een informatiebureau en van een correspondentiebureau de belangrijkste waren. Er waren personen zoekgeraakt: het Rode Kruis moest trachten ze te vinden en eventueel hun terugkeer naar Nederland mogelijk maken. Tienduizenden Nederlanders wilden brieven wisselen met familieleden en kennissen die zich in staten bevonden die met Duitsland in oorlog waren: het

¹ Tot de twee orden konden alleen adellijke personen toetreden, protestanten tot de Johanniter, katholieken tot de Maltezer Orde. Johanniter ridders waren er hier te lande sinds 1909, de Maltezer Orde, die vóór de Hervorming een afdeling in ons land bezeten had, was in 1911 hersteld. De doelstellingen van beide orden waren met die van het Rode Kruis vergelijkbaar.